

Een korte broek

Hans zit net een boterham te eten, als er gebeld wordt. Moeder doet open. Er staat een meneer voor de deur. 'Goedemiddag, mevrouw,' zegt hij. 'Ik ben van de Crisis Controle Dienst. Ik kom in verband met uw aanvraag voor een pak voor uw man. Vindt u het goed als ik even rondkijk?' Moeder knikt zenuwachtig en houdt de deur voor hem open. De meneer loopt de kamer door, kijkt in de kasten en noteert af en toe iets op een vel papier. Dan ziet hij de fiets van Hans op de kleine binnenplaats staan. 'Hoe komen jullie daaraan?' vraagt de controleur. 'Zo'n fiets kost een hoop geld!'

'Die is van mij!' roept Hans fel. Hij is bang dat de man de fiets meeneemt. 'Mooie fiets, hoor!' zegt de man grijnzend. Nu vindt moeder het wel genoeg. 'Die fiets is van zijn grootvader geweest,' zegt ze. 'Mijn man heeft hem zelf netjes opgeknapt. U moest maar eens gaan. Ik heb nog meer te doen. Goedemiddag.' Ze laat de man uit. 'U hoort nog van ons,' zegt de man voordat hij vertrekt.

'Wat was dat voor enge vent?' vraagt Hans. 'Die meneer keek of je vader niet stiekem geld verdient. Sinds hij werkloos is, krijgt hij vijftien gulden steun per week. Nu is hij ook weer naar het stempellokaal.' 'Waarom moet hij elke dag stempelen?' vraagt Hans.

'Als je twee keer per dag een stempel moet halen, kun je niet stiekem ergens zwartwerken,' zegt moeder. 'Vader is op zoek naar werk, en hij denkt dat het beter lukt als hij een nieuw pak aan heeft bij een sollicitatiegesprek. Daarom heb ik extra geld aangevraagd.'

Dan komt de buurvrouw binnenlopen. 'Mijn man heeft werk gekregen,' zegt ze blij. 'De ophaalbrug moet gerepareerd worden. Dat betekent misschien wel vijf weken werk!'

Moeder en Hans zijn blij voor haar. 'Nu mijn man nog,' zegt moeder.

Even later komt vader thuis. Ook hij heeft nieuws. 'Ik hoef voorlopig niet meer te stempelen,' zegt hij. 'Ik moet me morgen melden voor de werkverschaffing. Ze gaan een bos aanleggen bij Amsterdam. En een roeibaan. Ik moet me daarvoor melden, anders krijg ik geen uitkering meer. Ik ben benieuwd wat voor werk ik moet doen.'

'Dat kan ik je wel vertellen,' zegt de buurvrouw.

'Mijn broer werkt daar ook. Hij komt elke dag bekap thuis met zijn handen vol blaren.

Hij staat de hele dag in de zware klei te spitten. Als boekhouder is hij dat helemaal niet gewend. Zijn rug doet zeer, zijn handen zijn kapot. Soms huilt hij zelfs van de pijn.'

Op dat moment wordt er aangebeld. Anton en Fred, twee vrienden van Hans, komen hem ophalen om naar school te gaan. Als hij buiten staat, merkt hij hoe warm het is. Snel loopt hij terug naar binnen, en roept: 'Mama, weet jij waar mijn korte broek is? Het is vandaag veel te warm voor een lange broek!' 'Ik denk dat jij je oude korte broek niet meer past,' zegt moeder. 'En geld voor een nieuwe is er gewoon niet. Maar ik weet er wel iets op. Ga jij nu maar snel naar school, dan zorg ik dat je morgen een korte broek hebt!'

'Zo Hans, laat jij maar eens zien wat je ervan gemaakt hebt,' zegt meester Mulder met barse stem. De kinderen van de zesde klas zijn doodstil sommen aan het maken. Af en toe roept de meester een leerling naar voren om zijn rekenschrift na te kijken. Als je dan iets niet goed hebt, kan de hele klas het duidelijk horen. Hans loopt langzaam met zijn rekenschrift naar voren. 'Alstublieft meester,' zegt hij en hij denkt: 'Ik hoop dat ik alle sommen goed heb! Dan krijg ik een stempel!'

De meester pakt het rekenschrift, maar hij kijkt er niet in. Hij tuurt spottend naar de korte broek die Hans vandaag voor het eerst aan heeft. 'Zo jongen, heeft je moeder de pijpen er maar afgeknapt?' Het blijft stil in de klas, want het is streng verboden om te lachen. Toch hoort Hans enkele kinderen gniffelen. 'Ja meester,' zegt hij met een vuurrood hoofd. Wat moet hij anders zeggen? Hij kan wel door de grond zakken...